

Sygn. akt VII U 421/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Jarząbek

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 08 sierpnia 2023 r. w Warszawie

sprawy R. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o prawo do rekompensaty

na skutek odwołania R. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 4 marca 2022r. znak (...)(...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 421/22

UZASADNIENIE

R. Ż. w dniu 21 marca 2022 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 4 marca 2022 r., znak: (...), która została zmieniona decyzją z dnia z dnia 25 kwietnia 2022 r. znak (...). Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do rekompensaty za wykonywanie pracy w szczególnych warunkach.

R. Ż. w uzasadnieniu swojego odwołania zaznaczył, że nie zgadza się z przedmiotową decyzją i uznaniem przez organ rentowy, że nie posiada on okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący powołał się na umowę o pracę z dnia 6 maja 1978 r., zgodnie z którą świadczył pracę na rzecz Przedsiębiorstwa (...) z ciągłością pracy od dnia 10 września 1974 r. (tj. z uwzględnieniem okresu pełnienia zasadniczej służby wojskowej) w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku maszynisty koparki. Odwołujący wskazał, że od sierpnia 1989 r. przebywał na zasiłku rehabilitacyjnym, a zgodnie z dokumentacją okres składkowy i nieskładkowy wynosi łącznie 15 lat, 2 miesiące i 23 dni. Ubezpieczony nie zgadza się z tym, że do stażu jego pracy nie została wliczona służba wojskowa oraz okres pobierania zasiłku chorobowego. Następnie odwołujący wskazał, że w jego ocenie postawa organu rentowego narusza zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa wywodzącą się z art. 2 Konstytucji. R. Ż. wniósł o zmianę wskazanej decyzji i ponowne przeliczenie emerytury z uwzględnieniem prawa do rekompensaty (odwołanie z dnia 21 marca 2022 r. k.3-10 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach, ponieważ odwołujący się nie udowodnił piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy wskazał, że w aktach rentowych znajduje się świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach za okres zatrudnienia w Zakładzie (...) od 10 września 1974 r. do 5 lutego 1989 r., jednakże wymieniono w nim wykaz C załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., a praca na stanowiskach wymienionych w wykazie C tego załącznika uprawniała jedynie do wzrostu emerytury, a nie stanowi przesłanki nabycia prawa do emerytury określonej w art. 32 ustawy o emeryturach (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06.05.2004 r., sygn. akt II UK 344/03). Wobec powyższego Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił R. Ż. prawa do przeliczenia emerytury z rekompensatą. Organ rentowy ponadto wskazał, że nawet przy uwzględnieniu powyższego okresu staż pracy w szczególnych warunkach wyniósłby 12 lat, 11 miesięcy i 3 dni zamiast wymaganych 15 lat (odpowiedź na odwołanie z dnia 27 kwietnia 2022 r. k.11-13 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. Ż. urodził się (...) W okresie od 10 września 1974 r. do 4 sierpnia 1989 r. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku maszynisty koparki. Od 23 kwietnia 1976 r. do 14 kwietnia 1978 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Od dnia 5 sierpnia 1989r. odwołujący pobierał świadczenie rehabilitacyjne do dnia 18 grudnia 1989 r. Umowa o pracę została rozwiązana z odwołującym z tytułu przejścia na rentę inwalidzką, która została przyznana odwołującemu decyzją z dnia 18 grudnia 1989 r. znak J (...). (Świadectwo pracy z dnia 15 lutego 2007 r.-k.7 a.s., umowa o pracę z dnia 6 maja 1978 r.- k.9 a.s., decyzja o przyznaniu renty inwalidzkiej z dnia 18 grudnia 1989 r. k. 23 a.r.).

Przedsiębiorstwo (...) (obecnie następcą prawny Miejskie Przedsiębiorstwo (...) miasta st. W.) w dniu 16 lutego 2007r. wystawiło ubezpieczonemu świadectwo pracy w szczególnych warunkach, w którym wskazano, że ubezpieczony od 10 września 1974 r. do 22 kwietnia 1976 r. i od 15 kwietnia 1978 r. do 4 sierpnia 1989 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę na stanowisku maszynisty ciężkich maszyn budowlanych, wymienione w wykazie, część A, dział V pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U nr. 8 poz. 43) z późn. zmianami na stanowisku maszynisty koparki- wymienionym w wykazie A, Dział V pkt 3.3. zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i (...) wraz z późn. zmianami (świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach- nienumerowana karta 17 a.s.).

R. Ż. w dniu 23 kwietnia 2021 r. złożył wniosek o przyznanie mu emerytury (wniosek o emeryturę z 23 kwietnia 2021 r. – nienumerowana karta ar.). Decyzją z dnia 17 maja 2021 r. została odwołującemu przyznana emerytura w kwocie zaliczkowej (decyzja z dnia 17 maja 2021 r. – nienumerowana karta a.r.).

W dniu 11 czerwca 2021 r. odwołujący złożył wniosek o ponowne obliczenie świadczenia (wniosek z dnia 11 czerwca 2021 r. – nienumerowana karta a.r.). Decyzją z dnia 22 czerwca 2021 r. organ rentowy przyznał odwołującemu emeryturę w wysokości 2.660, 74 zł (decyzja z dnia 22 czerwca 2021 r. – nienumerowana karta a.r.).

R. Ż. w dniu 7 października 2021 r. wniósł o ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego, załączając do wniosku duplikat świadectwa pracy z 2007 r. (wniosek z dnia 7 października 2021 r.- nienumerowana karta a.r). Organ rentowy pismem z dnia 15 października wskazał, że załączone dokumenty nie wnoszą nic nowego do sprawy, a okres od 10 września 1974 r. do 4 sierpnia 1989 r. został zaliczony w decyzji o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 21 czerwca 2021 r. (pismo z organu rentowego z dnia 15 października 2021 r.- nienumerowana karta a.r.).

Odwołujący wnioskiem z dnia 16 lutego 2022 r. po raz kolejny wystąpił o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno-rentowego powołując się na tożsame okoliczności jak poprzednio (wniosek z dnia 16 lutego 2022 r.- nienumerowana karta a.r.).

Decyzją z dnia 4 marca 2022 r. organ rentowy odmówił przeliczenia emerytury z uwagi na okoliczność, że odwołujący nie przedłożył oryginału świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a ponadto nie spełnił warunku 15 lat pracy w szczególnych warunkach (decyzja z dnia 4 marca 2022 r.- nienumerowana karta a.r.). Kolejno Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 25 kwietnia 2022 r. zmienił decyzję z dnia 4 marca 2022 r. w zakresie jej uzasadnienia i odmówił przeliczenia emerytury z uwagi na okoliczność, że odwołujący nie przedłożył oryginału świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 16 lutego 2007 r. oraz z uwagi na fakt, że znajdujące się w aktach sprawy świadectwo pracy z 1989 r. nie spełnia wymogów, ponieważ wykonywanie prac wymienionych w wykazie C załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., na które powołał się pracodawca odwołującego nie daje podstawy do uznania tej pracy jako pracy szczególnych warunkach. Zakład powołał się na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2004r sygn. akt II UK 344/03. Ponadto organ rentowy w decyzji wskazał, że okres, który mógłby być zaliczony (po przedłożeniu przez odwołującego oryginału świadectwa pracy z dnia 16 lutego 2007 r.) jako wykonywanie pracy w szczególnych warunkach wynosi 12 lat 11 miesięcy i 3 dni zamiast 15 lat (decyzja z dnia 25 kwietnia 2022 r.- nienumerowana karta a.r).

R. Ż. złożył odwołanie od tej decyzji inicjując niniejsze postępowanie sądowe (odwołanie z dnia 21 marca 2022 r. k.3-5 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, obejmującego przede wszystkim dowody z dokumentów wchodzących w skład akt rentowych. Wiarygodność dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony postępowania, w związku z czym Sąd dał im wiarę w całości. W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie R. Ż. było niezasadne.

Spór w niniejszej sprawie skupił się na kwestii prawa odwołującego do rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Warunki przyznania tej rekompensaty zostały określone w oraz ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 164) oraz ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1251 – dalej jako ustawa emerytalna). I tak, zgodnie z art. 2 ust. 5 u.e.p. rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Warunki nabycia prawa do rekompensaty określa art. 21 ust. 1 i 2 u.e.p., w myśl którego rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są więc:

utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę we wcześniejszym wieku emerytalnym w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008 r. – w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969r. - podstawy prawnej przewidującej takie uprawnienie;

niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej na zasadach wynikających z przepisów o emeryturach pomostowych;

legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS;

nieuzyskanie przez ubezpieczonego prawa do emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Ponieważ art. 21 ust. 1 i 2 u.e.p. odnosi się do pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, konieczne jest wskazanie, że na gruncie tej ustawy tego rodzaju praca jest definiowana inaczej, niż na tle ustawy o emeryturach pomostowych. W szczególności wykaz prac zaliczanych do prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze zamieszczony został w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm. – dalej jako „rozporządzenie RM z 7 lutego 1983 r.”). Wyjątkowy charakter prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, możliwość zakwalifikowania pracy na danym stanowisku jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach u pracodawcy, którego podstawowa działalność nie należy do branży, do której przyporządkowane jest dane stanowisko pracy, jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy wykonywanie tej pracy oznacza narażenie na tożsame szkodliwe czynniki właściwe branży przypisanej do stanowiska wymienionego w wykazie A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2017., II UK 672/15). Co więcej okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczenia są tylko te lata, gdy ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 ww. rozporządzenia) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2013 r., I UK 184/13).

Okresy pracy określone w ust. 1 § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy, przy czym nieprzedstawienie tego dokumentu nie oznacza braku możliwości wykazania faktu wykonywania pracy w warunkach szczególnych przy użyciu innych środków dowodowych. W orzecznictwie wielokrotnie wyrażano ugruntowany już pogląd, zgodnie z którym ze względu na powyższą okoliczność wykonywania pracy w szczególnych warunkach może być dowodzona wszelkimi środkami dowodowymi, przy czym sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organem rentowym. W postępowaniu przed sądem odwoławczym dopuszczalne jest więc dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w sytuacji, gdy wnioskodawca nie jest w stanie wykazać tej okoliczności jedynie w oparciu o dokumenty (zob. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84; z dnia 21 września 1984 r., III UZP 48/84; a także wyroki: Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1999 r., II UKN 619; Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 grudnia 2004 r. III AUa 2474/03; Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 4 października 2013r., IV U 1284/13).

Odnosząc się do wskazanej okoliczności należy podnieść, że w sprawie o prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na wykonywanie pracy szczególnych warunkach – analogicznie w sprawie o prawo do rekompensaty - należy ustalić faktyczny rodzaj i zakres powierzonych do wykonywania czynności (obowiązków) pracowniczych i to one podlegają każdorazowo ocenie, a nie rodzaj stanowiska, jaki w dokumentach podał pracodawca. Ponadto, choć wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00), to dokumenty te podlegają każdorazowo weryfikacji. Wynika to z tego, że są to dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. i nie stanowią dowodu tego co zostało w nim odnotowane. Taki walor mają wyłącznie dokumenty urzędowe, do których w myśl stosowanego a contrario art. 244 § 1 k.p.c. nie zalicza się świadectwa pracy, skoro nie zostało sporządzone przez organy władzy publicznej ani inne organy państwowe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2013 r., III AUa 783/13, Lex nr 1409118). To zatem oznacza, że nawet jeśli pracodawca ww. dokument pracownikowi wystawił, to i tak podlega on kontroli ZUS i Sądu i nie oznacza automatycznie, że praca w danym okresie była wykonywana w warunkach

szczególnych. Z drugiej zaś strony, brak takiego dokumentu bądź jego wadliwości nie przesądzą o tym, że praca nie była wykonywana w warunkach szczególnych. Kwestia ta każdorazowo podlega badaniu przy uwzględnieniu tego, jakie czynności i rodzaj prac faktycznie wykonywał wnioskodawca i co ważne, w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym (także w sprawie o rekompensatę), dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. Wynika to z tego, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, a nie tylko świadectwem pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe m.in. w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego i tych załączonych w toku procesu przez odwołującego z całego okresu zatrudnienia. Zdaniem Sądu, R. Ż. nie spełnił jednak wszystkich przesłanek pozytywnych koniecznych do tego, aby uzyskać prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony nie legitymuje się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych, przypadającym przed 1 stycznia 2009 r.

Należy wskazać, że do okresu pracy w warunkach szczególnych należało doliczyć okres służby wojskowej pełnionej przez odwołującego w okresie od 24 kwietnia 1976 r. do 14 kwietnia 1978 r. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem, okres zasadniczej służby wojskowej, odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (por. Wyrok Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2006r., III UK 5/06, OSNP 2007, nr 7-8, poz. 108). Stanowisko takie znalazło potwierdzenie również w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z 16 października 2013 r. w sprawie II UZP 6/13, zgodnie z którą czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 1974 r.) zalicza się na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Uchwała Sądu Najwyższego (7) z 16 października 2013 r., II UZP 6/13, OSNP 2014, Nr 3, poz. 42.).

W ocenie Sądu, należało zatem zaliczyć do okresu pracy w warunkach szczególnych czas odbywania przez R. Ż. służby wojskowej, ponieważ ubezpieczony podjął i wykonywał pracę w warunkach szczególnym przed rozpoczęciem służby wojskowej oraz powrócił na dotychczasowe stanowisko pracy w ciągu 30 dni od zakończenia służby wojskowej w dniu 14 kwietnia 1978 r. Nie ulega wątpliwości, że ubezpieczony powrócił do pracy na dotychczasowe stanowisko maszynisty koparki tj. w dniu 15 kwietnia 1978 r., niemniej jednak doliczenie tego okresu nie zmienia tego, że łącznie odwołujący nie spełnił wymogu przepracowania 15 lat w warunkach szczególnych.

W niniejszej sprawie z przeprowadzonych przez Sąd dowodów jednoznacznie wynika, że praca wykonywana przez odwołującego na stanowisku maszynisty koparki (w łącznym wymiarze z pełnioną służbą wojskową wynosi 14 lat 10 miesięcy i 24 dni) może być zakwalifikowana jako odpowiadająca punktowi 3 w części A, dział V załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Co prawda w aktach rentowych odwołującego znajduje się świadectwo wystawione przez zakład pracy odwołującego, w którym wskazano, że praca na stanowisku maszynisty koparki wedle rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U. nr 8 poz. 43) wymieniona została w wykazie C część I poz. 3 pkt 1 stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 grudnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wzrostu emerytury, na które to świadectwo powołuje się organ rentowy (świadectwo, k. 6 a.r.). Niemniej jednak zakład pracy w dniu 15 lutego 2007 r. wystawił odwołującemu świadectwo pracy w warunkach szczególnych, w którym wskazał, że praca wykonywana przez odwołującego w przedmiotowym okresie była praca w warunkach szczególnych, co zgadza się ze wskazanym wykazem prac wykonywanych w warunkach szczególnych wskazanych w wykazie A dział V pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U nr 8 poz. 43)

z późn. zm. Należy mieć na względzie, że odwołujący wykonywał prace maszynisty koparki, a stanowisko maszynisty ciężkich maszyn budowlanych jest wskazane w wykazie A dział V pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Taki rodzaj i charakter pracy ubezpieczonego jako maszynisty koparki znajduje potwierdzenie przede wszystkim w zeznaniu odwołującego, świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych, świadectwie pracy z dnia 15 lutego 2007 r. Powyższy okres pracy na stanowisku maszynisty koparki podlegał zatem uwzględnieniu do stażu pracy odwołującego w warunkach szczególnych. Niemniej jednak staż pracy odwołującego po uwzględnieniu całego spornego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych tj. od 10 września 1974 r. do 4 sierpnia 1989 r. wynosi 14 lat 10 miesięcy i 24 dni zamiast 15 lat, co uniemożliwia przyznanie odwołującemu rekompensaty za pracę w warunkach szczególnych. Ponadto należy mieć na względzie, że jak zasadnie zauważył organ rentowy, nie jest możliwe zaliczenie do stażu pracy okresu, kiedy odwołujący pobierał świadczenie rehabilitacyjne, ponieważ w tym okresie nie był już zatrudniony u przedmiotowego pracodawcy. R. Ż. powoływał się na okoliczność, że pracodawca zgubił listę płac za okres od 5 sierpnia 1989 r. do 2 grudnia 1989 r. i dlatego nie było możliwe wystawienie prawidłowego świadectwa pracy. Jednak takie twierdzenie nie znajduje potwierdzenia w dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika wprost, że odwołujący był zatrudniony do dnia 4 sierpnia 1989 r. zatem nie było możliwe zaliczenie dłuższego okresu zatrudnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy uznał, że całość dokumentacji załączonej do akt sprawy nie pozwala na stwierdzenie, że odwołujący w spornym okresie od 10 września 1974 r. do 4 sierpnia 1989 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danych stanowiskach w wymiarze minimum 15 lat, a więc, że osiągnął minimalny próg, o którym mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

W tych okolicznościach Sąd ustalił, że nie ma podstaw do zmiany decyzji organu rentowego i dlatego oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.